

Bára krotí posádku

MILENA
DURKOVÁ

FRAGMENT

Bára krotí posádku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Milena Durková
Bára krotí posádku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Bára
krotí
posádku

MILENA DURKOVÁ

FRAGMENT

První

Vítej z dalek

Bára hodila na podlahu batoh a opatrně položila na botník zavařovačku se třemi pulci. Uf. Ještě že to nepopletla a neudělala to obráceně. Hladina ve sklenici se povážlivě zakývala, ale naštěstí se nepřelila. Černí pulci spokojeně rejčili kolem dokola. Bára se chtěla vrátit ven pro kufr a ostatní věci, ale... hmm... Něco tu nesedělo. Co se tady... Bára naslouchala, ale bylo ticho.

Dala přece vědět, že ji teta přiveze, ne? Proč se k ní nikdo nežene a nikdo ji nevítá? Nebo se alespoň nepřišourá a neřekne: To je fajn, Barčo, že tě máme zase doma. Tak dojdeš na nákup a vypeješ záhony, jo?

Stála na chodbě jako tvrdé y. Konečně se něco ozvalo, jakoby kníknutí a hned nato zavytí. A už se rozlétly dveře od obýváku a vyrazil z nich čtyřnohý člen rodiny jménem Hurikán.

Bára nestačila ani vyjeknout, natož zanádat. Hurikán se odrazil a s veškerou elegancí třiceti kil jí skočil na ramena. Vzhledem k tomu, že Bára stále čekala, kdy povyroste, aby si nepřipadala jako mrně, nemusel vyskočit moc vysoko. Šla k zemi a Hurikán vyštěkl radostí. A než ho stihla odstrčit, olízl jí půlku obličeje. Fuj!

Bára otočila hlavu stranou, aby se vyhnula dalším projevům psí lásky. Ke své hrůze uviděla dvě křivé, šupinaté nohy se zatočenými drápy. Šinula se k ní i leguánka Šupinka, Standova největší kamarádka.

„Já to věděl, já to věděl, že to nečekáš!“

Standa nadšením funěl jako parní lokomotiva, ale naštěstí měl dost rozumu a zvedl Šupinu z podlahy, ještě než dorazila k Báře. Ta se nemusela obávat, že ji olízne ještě i ještě. Hurikán se lísal, jako by ji už nikdy nechtěl pustit, takže Báru přešla chuť Standovi vynadat. Vždyť se jí po tom pošukovi stýskalo. Po obou!

Sjela pohledem ze Standy na Hurikána a na Šupinu.

„Vyrostla nejmíň o deset centů,“ konstatovala udiveně.

„Vid’“, radoval se Standa a dal leguánci bouřlivou pusinku hned vedle hřebínku.

„Nevypíchni si oko,“ doporučila střízlivě Bára. Najednou jí to došlo. „Oni se snášejí,“ řekla překvapeně. „Tihle dva. Hurikán už ji neloví.“

Když viděla oba zástupce živočišné říše naposled, na konci června před třemi týdny, Hurikán se po Šupince hnal. Byla to asi jen zvědavost, ale leguánci hodně vadila. Bára se kvůli tomu dokonce se Standou nepohodla, a byla z toho na zahradě ostuda před Martinem. Tenkrát byl Martin její soused. Což byl samozřejmě stále, ale taky se z něj stal její kluk. To byla právě absolutně nejlepší věc v jejím životě.

„Já jsem je vytrénoval,“ hlásil hrdě Standa, „bylo to těžký, ale já to dokázal!“

Sklonil hlavu ke straně, jak to dělávala Šupinka a taky Hurikán, když si něčím nebyl jistý. Standa si ale byl jistý až moc.

„To je můj dárek,“ oznámil. „Pro tebe, na přivítanou. Dáš mi taky dárek?“

„Ježkovy zraky,“ zaúpěla Bára a konečně vstala. Věděla přesně, jaký rozhovor teď přijde.

„Pulci ti nestačí? Budou z nich žáby.“

„Já jsem četl takovou knížku,“ spustil strategicky Standa. Proti četbě nemohla Bára nic namítnout.

„A tam měl kluk bílou tarantuli. Bílou porální.“

„Polární!“

Standa se té bryskni opravě uchechl. Očividně věděl, jak Báru zaujmout.

„Polární. Já bych ji chtěl, ale nemusela by být jako v té knížce. Úplně by mi stačila hnědá tropická, obyčejná.“

Standa se na Báru koukl, jako by čekal, že ho pochválí za to, jak je rozumný a skromný.

„Co na to mamka?“

„Nic,“ odpověděl horlivě Standa a zakroutil hlavou. „Naprosto nic.“

„Ona nemá námitky?“

„Ne,“ přikývl s nevinnou tváří.

„Nekecáš?“

„Vůbec.“

„Přísaháš?“

„Hm.“

Bára se na brášku pátravě zadívala a udělala dramatickou pauzu.

„A ví o tom?“

Na ta slova se Standa otočil na patě a utíkal do schodů, až mu leguánka v náruči poskakovala.

Bára nad bráškou potřásla hlavou a šla si ven pro kufr. Bylo jí naprosto jasné, že tahle rozmluva o zvířecích přírůstcích bude mít ještě dohru.

Druhá

Knihy – hiki

Mamka s taťkou byli nakupovat v Ikei. Přijeli s novou policí na knihy vyčuhující z nedovřeného kufru auta. Bára se s rodiči viděla na závěrečném představení svého divadelního tábora, a tak se jednalo o setkání jen po dvou dnech. Ale stejně, když uslyšela přijíždět auto, vyběhla na zahradu, kde se s ní mamka uvítala, jako by se její dcera vracela z cesty kolem světa.

„Potřebuju tvůj poradní hlas,“ oznámila.

„Krucinál,“ zahartusil taťka. Vytahoval z auta policí a s dlouhou krabicí poněkud zápasil. Bára se podivila, že mamka na to nečinně kouká. Přiskočila sama a taťkovi na druhém konci pomohla.

„Sakra práce,“ ulevil si taťka, když s balíkem bezpečně vmanévrovali do předsíně a složili ho na podlahu.

„Co je?“ nechápala Bára.

„Mamka,“ řekl suše taťka a ukázal bradou, jako by osob, na něž se to označení hodilo, bylo víc.

Mamka vešla do domu. Šla mírně v předklonu a tvářila se nasupeně. Prošla a přes rameno štekla na taťku: „Knedlíky s vajíčkem a mrkvový kompot.“

„Ach jo,“ řekl taťka, když mamka zmizela v kuchyni. „Já doufal, že to ještě vydá na párek s křenem.“

Bára věděla, že taťka knedlíky s vajíčkem nerad, a nezachrání to ani čerstvá pažitka.

„Co se stalo?“

Taťka zavrtěl tragicky hlavou.

„Mamka už je nechce,“ oznámil nešťastně.

„Co?“

„Knížky.“

Taťka si sedl na lavičku vedle botníku a Bára vedle něj. Má mu to říct? Že ví přesně, proč je mamka nechce? A taky, že ji chápe...

„Říká mi, že jsem sto let za opicema,“ postěžoval si taťka.

„No vždyť taky jo,“ hlesla Bára. Jejda, to možná neměla... Ale už to bylo venku.

K jejímu překvapení se taťka nezatvářil dotčeně. Jen si povzdychl.

„Když já mám prostě rád text na papíře. Onehdy jsem měl ve škole příšerný den, ale vzpomněl jsem si, že doma mám ve druhé řadě zdola všechny romány Umberta Eca. A to mi udělalo tak dobře, že jsem to ve škole zvládl a nešel domů naštvaný.“

Bára si nemohla vzpomenout, kdo je Umberto E-to. To bylo fuk, důležitě bylo, že taťka nebrblal na mamku.

„Knížek můžeš mít, kolik chceš, a krásně se sem vejde i se zvířaty,“ připomněla. „Jenom je budeš mít v notebooku.“

„To není to stejné,“ povzdychl si taťka. „Není to ono.“

„Sto let za zkamenělinami,“ odvážila se Bára.

Taťka se jen smutně podíval.

Bára vstala a rozhlédla se.

„Tak kam chceš připevnit tu novou konstrukci?“

„Nikam,“ oznámil taťka. „Pojedeme ji vrátit.“

Bára nevěděla, co má na to říct, ale taťka ji pobídl, ať mu pomůže s nerozbalenou krabicí zpátky do auta. Pomohla mu, a zatímco taťka otvíral branku a couval opatrně ze vrat, skočila mamce říct, že jedou s taťkou nazpátek do Ikey.

Mamka byla v kuchyni a krájela citróny na kolečka.

„Co to bude, až to bude?“ zajímala se Bára.

„Mahi-mahi v zázvorové glazuře,“ odpověděla mamka a olízla si zápeští. To bylo dobré znamení. K rybě asi zmíněné knedlíky nebudou.

„Vrátíme tu polici,“ oznámila Bára. „Budeme hned zpátky.“

Mamka vzala citrónové kolečko, kousla do něj a udělala brrrr.

„Horší než to pověstné kyselé jablko,“ prohlásila.

Bára pochopila. Pro mamku nebylo snadné tatkovvi říct, že kvůli jeho milovaným knížkám se pomalu nevejdou do domu.

„Snažila jsem se,“ bědovala mamka. „Koupili jsme polici, naložili ji do auta. Ale cestou domů jsem to nevydržela a řekla mu to.“

„To bude dobrý, mami,“ kývla Bára. A pospíšila si za tatkou, aby byli zpátky, než bude mňamka hotová, a mamka ji nemusela ohřívát.

Třetí

Obludárium

Taťka u vracení police nebrblal. Spíš se tvářil smířeně a Bára byla ráda. Dokonce jí koupil povlečení s mrňavými potápěči a velrybami. A když se Bára venku odvážila říct, že by chtěla ještě jedno pro Martina, taťka udělal bez řečí čelem vzad a koupili ho.

U rodinné večeře pozorovala Bára mamku s taťkou, jestli je to mezi nimi jako vždycky. Problém byl, že oni se nikdy nehádali, nebo skoro ne. Vždycky to za ně obstaral někdo jiný, nejčastěji teta Sylva nebo občas i babička. Ve srovnání s konflikty, jež byla schopná vykouzlit teta Sylva, působily třenice mezi mamkou a taťkou jako nevinné škádlení.

Mamka si u stolu tak ráda povídala, že jí většinou bylo jedno, že po stole běhá křeček a její potomstvo mluví s plnou pusou. Hlavně když byli všichni spolu. Proto když mlčela, úhledně ukrajovala mahi-mahi, lovila rýži a vyhýbala se taťkovi pohledem, byla Bára nesvá. Jaké téma by bylo nejlepší, aby se rodiče účastnili a bylo přitom jedno, že právě dělá totální bombu ze solničky? Musí to být nějaká tutovka, aby ta pe-tarda nevybuchla. Tutovka ale Báru nenapadala.

„Kde je Standa?“ zeptala se alespoň. „A kde je Sněhurka?“

Sněhurka byla štěně labradora, nový přírůstek do rodiny. Patřila bratránkovi Ivošovi, ale teta Sylva si ji nechtěla vzít domů.

„Spí na mé posteli,“ řekla mamka. Povzdechla si a pyšně dodala: „Vybrala si totiž mě, že budu její člověk. Ale Ivošovi ani slovo.“

„Jasně že ne,“ slíbila Bára.

Na Standovu židli se vyhoupl Hurikán a doplnil rodinnou tlupu. Koukal chtivě na rybu na Bářině talíři, zatímco se oblizoval.

„Můžu mu dát?“

Mamka s taťkou řekli oba najednou: „Jasně.“

Všichni tři se na sebe podívali a zasmáli se. A mamka pronesla: „Nemuseli jste ji hned vracet.“

Koukala do talíře, ale taťka se koukl na ni a tvářil se překvapeně.

„Já myslel, že ji nechceš.“

„Nechci,“ přikývla mamka a roztržitě si vidličkou plácala z rýže kopeček. „Ale nemusel jsi ji vracet.“

Taťka posunul talíř, aby mu k němu Hurikán nečuchal. Bára mu položila kousek ryby na čumák a řekla „nesmíš“. Nechala ho čekat, jak ho se Standou trénovali, když byli mladší. Pak už nesměli, protože mamka tomu říkala čínské mučení. Standa se ohradil, že v Číně za to nikdo nemůže, tak tomu potom říkali jičínské mučení. Z Jičína se zatím nikdo neohradil.

„Můžeš,“ řekla Bára po chvíli. Hurikán hodil hlavou, elegantně chňapl sousto v letu a okamžitě chtěl další.

„Prodám tě do cirkusu,“ pochválila ho Bára a dala mu na čumák další kousek.

„Já jsem ji ale chtěl vrátit,“ řekl taťka. „Tak nějak máš pravdu, že už těch knížek mám moc.“

Mamka se tvářila nešťastně a taťka taky.

„Já nevím, co to je,“ postěžoval si taťka. „I když je nemám čas číst, mám radost, když je vezmu do ruky a prolisťuju je. Občas si k nim i čuchnu. To s e-knížkami nejde.“

Bára přemýšlela, má-li se odvážit.

„Ale nemůžeš si je vzít všechny s sebou. Musíš být s nimi doma.“

Taťka se na Báru udiveně koukl.

„Já si takhle s sebou do Amošky vzala hromadu českých knížek,“ usmála se Bára.

„Ježkovy zraky, Báro, přestaň,“ zasmála se mamka. Podívala se na taťku a usmála se na něj.

„To mě nikdy nenapadlo, že tě knížky drží doma!“

„Mě taky ne,“ vyprskl taťka nechtíc spršku rýže na ubrus a taky se usmál.

Bára chtěla nadhodit něco o tom, jestli se pojede zpátky do Ikey pro tu polici. Než si stihla rýpnout, cinknul jí telefon položený na stole.

„Barčo, ani při jídle si nedáš pokoj,“ ušklíbla se mamka.

Bára věděla, že by si měla dát pokoj, jenže to neuměla. Cinkajícímu telefonu se nedalo odolat.

Ivošek, její sedmiletý bratránek a náhradní bráška, jí posílal fotky bez komentáře jednu za druhou. Byli na nich sklípkaní.

„Fuj,“ zamračila se Bára, když viděla tu chlupatou ježatou módní přehlídku. Pak si na jedné fotce všimla nohavice od Standova pyžama a pobaveně se uchechtla.

„Ukaž,“ pobídla ji zvědavě mamka a vzala si její mobil. „Brrr, to jsou obludy,“ otrásla se a podala ho tatkově.

Tatka si ho vzal, ale na rozdíl od mamky si rovněž všiml, že sklípkaní se nacházejí ve Standově pokoji. Okamžitě vyskočil od stolu.

„Do háje!“

Čtvrtá

Emilka a spol.

Taťka metelil do schodů. Mamka za ním, s ubrouskem v jedné a s vidličkou v druhé ruce. Bára se nehnala – stejně už věděla, co uvidí. Jenže to se spletla, protože když taťka rozrazil dveře do Standova pokoje, pohled, který se jí naskytl, přesáhl její fantazii.

Standa seděl na koberci, nebo spíš na tom, co z něj zbývalo poté, co sloužil jako trávník generacím hlodavců.

Na hřbetě zvednuté ruky mu seděl sklípkan.

Velký sklípkan. S červenými kolínky.

„To je Emilka,“ oznámil Standa s nadšením, jež by nakazilo asi každého kromě rodičů hledících na... jeden, dva, tři, čtyři, pět! malých terárií obsahujících sklípkaný. Jednalo se na první pohled o exempláře různých velikostí a rozličných zbarvení.

„No, Stando,“ vydechla mamka a hned se zase prudce nadechla. „Co to má znamenat? Kde se to... tady to... vzalo?“

„Kdo ti to dovolil?“ přidal se ne moc vlídně taťka.

„Nikdo,“ odpověděl naprosto v klídku Standa a se zaujetím sledoval Emilku, jak se ubírá přes jeho zápěstí směrem k lokti. Zamyslel se a opravil se: „Asi Ivoš.“

„Co ti má Ivoš co dovolovat...?“ spustila mamka a zarazila se. Tahle otázka zjevně nic neřešila.

Bára koukala na sklípky a snažila se rozhodnout, jestli se jich víc bojí, nebo štítí. Nejspíš to první. Bylo to asi lepší, protože strach se dá snadněji překonat.

„Emilka je Brachypelma Emilia,“ oznámil nonšalantně Standa. „Je moc hodná a nekouše.“

„Tamhleto,“ ukázal na nejbližší klíčku, „je Růženka, Grammostola Rosea. Je taky hodná. Tohle je Brachypelma Smithi, je z Mexika. Ten oranžovo-černý. Ještě nemá člobrdí jméno.“

Standa se obezřetně koukl na tatku.

„Můžeš ho pojmenovat, jestli chceš,“ navrhl velkoryse. „Je to sameček.“

„Aha,“ odušil suše tatka.

„A ten zbytek?“ vyjela mamka.

„Sklípan ohnivý,“ uvolil se Standa přejít do spisovné češtiny. „Stromový sklípan z Venezuely. A tenhle safírově modrý, vínový a zelený je Avicularia Versicolor. Sklípan barvoměnný.“

Standa vyslovoval latinské názvy bez sebemenšího zaškobrtnutí. Když se mu náhodou zachtělo, mluvil jako kniha a rovnou jako encyklopedie.

„A do háje zelenýho,“ tatka si sedl na Standovu rozhrabanou postel.

„To je teď budeš nosit všude po domě?“ zeptala se prakticky mamka.

Standa zřejmě bystře vycítil, že mamka s tatkou poněkud ustoupili z bojových pozic. Ani ji za tu otázku neuznal za hodnu pohledu a fascinovaně hleděl na Emilku cestující po natažené paži.

„Sklípan se chová pro oko,“ informoval. „Manipulace ho stresuje a taky se může snadno poranit. Ulomená nožička a tak. To není jako ve filmu. Tihle všichni,“ ukázal nonšalantně bradou s převahou původce překvapení, „jsou toxicky nevýznamní.“

„Toxicky nevýznamní,“ neudržela se Bára.

Mamka se zničehonic otočila na patě a odešla. Patrně pohled na sklípky nevydržela. Bára s tatkou zůstali. Tatka podrobil Standu křížovému výslechu a postupně z něj dostal, co se vlastně stalo.

Bylo to velice jednoduché.

Bratránek Ivoš chtěl svému nejlepšímu kámošovi udělat radost. A protože jeho rodiče měli asi tolik peněz jako obyvatelé celého jednoho města, ne-li dvou, Ivoš už ve svém věku vlastnil platební kartu. Zakoupil na ni Standovo nové bohatství a Standovi jeho nové miláčky včetně terárií a vybavení doručili až domů. Bára si uvědomila,

že v tomhle ohledu má vystaráno: Standa už ji nebude mořit, aby mu sklípkana koupila ona.

„Já jsem chtěl ještě agamu vousatou, zbarvení citrus. Ale Ivoš má na té kartě limit patnáct tisíc.“ Podle tónu, kterým to řekl, se tím nákupním limitem zřejmě strejda s tetou projeví jako lakomci.

Mamka se znovu objevila u dveří.

„Já tě zmaluju, že budeš taky jako citrus,“ prohlásila, jako by úplně zapomněla, že tělesné tresty neuznává.

„Jé, ty mi je namaluješ?“ zaradoval se naprosto nevinně Standa.

Tomu se nedalo ubránit. Bára se rozvihňala na celé kolo.

Pátá

Dýchání zakázáno!

Mamka stála ve dveřích jako solný sloup a metala na Standu z očí blesky. Taťka nařídil vrátit Emilku do terária na substrát. Pozoroval, jak to Standa provádí, a najednou řekl:

„Prosím tě, co tě to napadlo, dávat tam ten kámen?“

„To je můj nejlepší placák od Kamenný trouby,“ bránil se Standa.

„Kamennej trouba jsi leda ty,“ informoval taťka.

Standa se naježil.

„Kamenná trouba je rybník, kde jsem tenhle kámen našel! Je nádhernej antracitovej.“

Mineralog Standa zrovna nebyl, ale Bára pochopila, že myslí barvu, a ne černé uhlí.

„Jestli se ti pod tím valounem podhrabe,“ ukazoval taťka prstem na oblou kameninu, „zavalí ji a máš po ní.“

Standa se zarazil a neříkal nic. Potom opatrně složil Emilku na stůl na knihu *Šarlotina pavučinka*. Sklípkanice zatřepala nožičkami, až z ní odletovaly chloupky. Báře to připadalo roztomilé. Přiskočila ke stolu, aby se podívala blíž.

„Nedýchejte!“ zařval najednou taťka.

Popadl jednou rukou Báru za tričko, zároveň stihl nakopnout Standu a strkal všechny ke dveřím. Mamka sotva stačila uskočit od dveří.

Když byli všichni z pokoje venku – Bára cestou škobrtla o zapomenutou kolečkovou brusli a dveřmi doslova prolétla –, udiveně se na tatku zadívala. Zcela upřímně, jestli se jim náhodou nezbláznil. Standa se snažil beze slova proklouznout zpátky do pokoje, ale tatka mu zahradil cestu.

„Žahavý chloupky,“ vysvětlil konečně, „sklípkan uvolňuje chloupky, vyčesává si je nohama ze zadečku. Způsobují alergickou reakci na kůži, a když je vdechnete, je to ještě horší.“

„Proboha,“ hlesla Bára a bezděky polkla.

„Jak to všechno víš?“ divil se polichoceně Standa.

„A ty to nevíš?“ vyštěkl tatka. „Pořídíš si stádo sklípkanů, a nevíš to?“

Standa zamžoural a mlčel. Patrně to věděl a mínil si to nechat pro sebe. Ani nepípnul, i když dostal domácí vězení na dobu neurčitou a příkaz zmizet rodině z očí.

Když seděli ve třech znovu v kuchyni u stolu, mamka vypadala ztrhaně, tatka našťvaně.

„Jde o to, aby je nevyndával z terárka,“ zkusila to Bára. „To by mělo být v pohodě.“

„Já ho roztrhnu,“ kroutila hlavou mamka. „Ivoše taky. Tohle už přestává všechno.“

„Jsou to jen sklípkaní,“ těšila ji Bára.

„No právě!“

Tatka vraštil čelo jako vždycky, když se nemohl dobrat řešení nějakého problému.

„Já bych mu udělal studijní režim,“ řekl po dlouhé odmlce, „kdyby byl školní rok, udělal bych mu ho, ale teď uprostřed prázdnin bych potrestal jen sám sebe.“

„Ivošovi taky,“ připomněla Bára. Neměla z těch sklípkanů radost, hlavně proto, že zase budou potíže s dospělými, než si na ně zvyknou. Ale sourozenci jsou tu tak nějak od toho, aby drželi spolu. Standa se jí taky zastal, když si rodiče zvykali na myšlenku, že je zapálená pro potápění. Sice to nebylo nezištně, protože doufal, že ho bude zásobovat informacemi o podvodní zvířené a případně zajímavými exempláři, ale držel s ní.

„Ivoš je pako,“ řekla Bára, „nechá si od Standy nabulíkovat cokoli.“

„Otevřít pusu a říct ne snad umí,“ nesouhlasila mamka. „Bydlel tady celý školní rok, tak ví, co u nás projde a co ne. A navíc, pět sklípkanů nepotřebuje asi nikdo.“

„Já jo,“ ozvalo se za ní. Standa, no jasně.

Bára se po něm ohlédla. Bráška stál ve dveřích a usilovně se drbal na hřbetě ruky.

„Jsou pozorovací,“ řekla Bára a střelila po něm varovným pohledem. Hlavně ať teď není drzý.

„Já nechci na Ivoše žalovat,“ nedal si pokoj Standa. „Já chtěl jen jednoho. Ale když už je mám všechny, tak nemůžu mít jednoho radši, ne?“ Koukl se s nadějí na rodiče. Bára by se s chutí uchechtla, kdyby situace nebyla tak vážná.

„No jo,“ usoudila. „Naházet sklípkany do virtuálního košíku a zaplatit jedním kliknutím je něco jiného než jít do obchodu a vidět je tam.“

„Já s tímhle prostě nesouhlasím,“ sáhl taťka roztržitě po pepřence. „Kupovat živé tvory po internetu, nechat je posílat doručovací službou.“

„Ale má je od chovatele,“ kul železo Standa. „Toho jsem mu já sám poradil, aby byli silní a zdraví.“

Bára měla dojem, že se Standa právě podřekl, ale nechala to být.

„Jak je vrátíme?“ zeptala se nemilosrdně mamka a otočila se na syna. „Stando, dáš mi kontakt na toho chovatele.“

Standa bezděky couvl.

„Prosím tebe,“ řekl taťka, „ani se nenamáhej. Copak nějaké seriózní chovatel by je prodal přes internet a poslal poštou, nebo jak se sem ty potvory dostaly?“

„To nejsou...“ spustil Standa, ale Bára ho zarazila výmluvným pohledem.

Najednou se zvenku ozvalo zapískání. Nebylo nijak hlasité, ale Bára ho zaregistrovala okamžitě. Slyšela by ho patrně i v nejhlubším spánku, protože to byl Martin. Jedno zapískání znamenalo: Můžeš na zahradu?

„... žádný potvory,“ dokončil Standa bez ohledu na to, že krize tím mohla nanejvýš zhoustnout.

Mamka se k němu otočila a bez varování začala ječet. Byl to úkaz asi tak vzácný a nevidaný jako sníh v červenci, ale Bára se nezdržela, aby ho zkoumala. Vyběhla z kuchyně, chodbou k domovním dveřím, přeskočila Hurikána chladícího se na dlaždičkách a metelila k plotu, kde na ni čekal soused Martin.

Její super bezvadný kluk.

Šestá

Slidákoviti

Martin stál u plotu s Čokem, svým dobrmanem barvy horká čokoláda, a překvapeně koukal na Báru. Tiráda linoucí se u Beránkových z kuchyňského okna dolehla až k němu. Rozumět sice bylo jen útržkům, ale že se nejedná o vyznamenání, jasné bylo.

„Standa?“ zeptal se udiveně Martin.

Když mu Bára vysvětlila, že bráška dostává kázání za pět nových sklípkanů, Martin už nebyl tak vyjevený, že její mírná mamulinka řve na jedno ze svých dětí jako cirkulárka. Požádal Báru, aby chvílku počkala, a rozběhl se k jejich domu. V mžiku se zase vrátil se dvěma plastovými židlemi. Jednu podal Báře a druhou postavil k plotu na své straně. Bára vylezla na tu na své straně a Martin jí pomohl přelézt. Potom se společně uchýlili na patio obrostlé šeříkovými a jasmínovými keři, které potřebovaly ostříhat, ale nikdo se k tomu neměl. Bára byla ráda, protože tak byli s Martinem maskováni ze tří stran.

Bára dopadla na lavičku a pronesla rodinnou okřídlenou větu:

„Může za to teta Sylva.“ Teta ve skutečnosti mohla jen za to, že Ivoš takřka neomezeně nakupuje na internetu, ale se sklípkaný to nijak nesusviselo. Bára však neměla pocit, že je k tetě, řešící problémy světa penězi, nějak výrazně nespravedlivá.

„Tvoje mamka už nekřičí,“ všiml si Martin.

„Nejspíš už ji bolí hlasivky,“ povzdechla si Bára.

„Mohl bych se na ně jít podívat?“ zeptal se nesměle Martin.

Bára mu věnovala překvapený pohled.

„Na ty sklípky,“ upřesnil.

Bára se mlčky zvedla a metelila zpátky k židlím. Přesně tohle by mohlo pomoci. Mamka se uklidní, protože před Martinem se bude chtít jevit z té lepší stránky.

Oba rodiče ještě seděli v kuchyni mezi špinavými talíři.

„Nemůžeme mýt, protože bysme tím nádobím třískali. Standa nás vytočil,“ oznámil taťka.

Báru zahrálo u srdce. To byl prostě on. Mamka právě řvala na celou čtvrtá a částečně i na něj, ale taťka neztrácel pochopení.

„Můžu ty pavouky, nebo co to je, vidět?“ přešel rovnou k věci Martin.

„Standa se s nimi zamknul,“ oznámil taťka.

„On se bojí, že mu je zabavíme,“ doplnila mamka. Zamyslela se a dodala: „Jako vezmeme.“

„Třeba,“ navrhl Martin, „by otevřel mně. Kdybych mu řekl, že jsem barvoměnného sklípka v životě neviděl.“

„Barčo, natrhala jsem jahody, ale nechala jsem je v misce v altánu,“ vzpomněla si mamka. „Skoč pro ně, dáme si je se šlehačkou.“

Bára šla pro jahody. Sice by radši slyšela, jak Martin láká Standu ke dveřím, ale že si mamka vzpomněla, že je Martin vítaný host, bylo super.

„Baruno,“ ozvalo se z výšky, než stačila zajít s miskou nazpátek dovnitř. Standův obličej se zjevil v úzkém okénku ze záchodu v prvním patře.

„Co?“ zeptala se Bára do výšky přátelsky. Když byl u nich Martin, měla dobrou náladu, i kdyby třeba sklípky padali.

„Já ti je pošlu na provázku, jo? V krabičkách. Schovej mi je v altánu pod lavičku.“

„Proč?“

„Mamka řekla, že je spláchne.“

Bára se zasmála. Na Standově obličejí bylo vidět, že ho její smích neuklidnil.

„Prosím tě, vždyť to nemyslela vážně.“

„Myslela! Řekla, že jsou to zrůdy jedovatý.“

„No vždyť mají ty štětiny.“

„Ale nejsou to zrůdy...“ houkl Standa dolů.

„Nejsou,“ řekla jemněji Bára. „Hele, já jdu za tebou se na ně ještě jednou mrknout, jo? A taky Martin!“

Sledovala na bráškově obličejí jeho vnitřní boj. Trvalo to nejméně půl minuty a pak učinil Standa rozhodnutí.

„Ale neříkejte to tatškovi s mamkou.“

„Neboj,“ slíbila Bára.

V kuchyni pil Martin minerálku a rodiče už tam nebyli.

„Kam zmizeli?“ lekla se Bára.

„Jsou jen v obýváku,“ odpověděl Martin, „studují na internetu slídákovité. Jako sklípky.“

„Zaplatpánbůh,“ řekla Bára, „jakmile si tatška o něčem přečte, změní na to názor.“

„Fujtajxl!“ ozvalo se zděšeně z obýváku. Hm, o mamce se totěž říct nedalo.

„Pojď, než si to Standa rozmyslí,“ pobídla Bára Martina.

Sedmá

To je život

Jen Standa věděl, proč na psacím stole v jeho pokoji trůnila osamělá zablácená holínka a proč spí s rybářským prutem. O smradu z klíček Bára ani nemluvila. Bráška na výtky zpravidla odpovídal, že puch není vidět, takže to není nepořádek.

Martin smrad velkoryse ignoroval a obdivoval sklípky přesně tak, jak Standa doufal. Bráška se uklidnil natolik, že ani neprotestoval, když se zdola ozvalo volání a mamka chtěla, aby přišli na zahradu.

Bára se zastavila v kuchyni a odnesla jahody zase ven. Rodinné poradě neuniknou, tak si ji alespoň osladí. Nasypala ještě mísu smažených brambůrků, po nichž se Standa mohla utlouct.

Pokud ale očekávala, že s mastnou pusou bude bráška přístupnější, bylo to spíš naopak. Standa dobře věděl, proč na stole přistála neodolatelná mňamka, škaredil se na ni a na mamku taky.

Ale ještě než se rozpoutala nová diskuse, Martin se zeptal, jestli by směl mít návrh. Kdyby to totiž nikomu nevadilo, dva sklípky by si mohl vzít k sobě domů, s tím, že je samozřejmě Ivošovi uhradí. Standovi zůstanou tři exempláře. Které to budou, si může vybrat sám.

Standa začal brblat, že to jsou jeho sklípky a nikdo mu o nich nebude rozhodovat. Stačilo ale, aby se na něj ostatní zadívali, a došlo mu, že jsou v přesile. Zkusil se alespoň zakabonit na Martina, ale ten mu

doporučil, ať uvažuje hlavou, protože pět sklípanů mu nikdo nedovolí, ale i když bude mít tři, bude nejslavnější v celé škole.

Tatka pak Standu poslal pro blok a něco na psaní. Ten se odcoural přes trávník do domu. Zdržel se celou věčnost, a když se vrátil s cárem papíru a okousanou tužkou, mísa s brambůrky byla vyjedená až na dno.

Zmizení brambůrků se Standy dotklo, div mu nevytryskly slzy.

„To je od vás pěkně hnusný, vy chrapouni,“ oznámil.

„A pět sklípanů v domě bez varování není podraz?“ opáčila mamka a nabrala na prst poslední slané drobečky.

„To je život,“ vysvětlil Standa.

Martin se rozesmál, div se nesesunul z lavičky.

„Sežraný brambůrky jsou taky život,“ ušklíbla se Bára. „Přímo ro-dinný.“

Normálně by jí Standa odpověděl, že je vemeno z kachny, ale dneska si to rozmyslel.

„Piš,“ nakázal nelítostně tatka a začal diktovat podmínky, za jejichž splnění si smí Standa sklípkany nechat. Mamka se také přidala.

Standa psal. Došlo mu, že z tohohle se nevykrotí. Několikrát se prosebně koukl na Báru. Té to trhalo srdce a nejradši by mu řekla, že ho v tom nenechá a s pravidelným uklízením mu pomůže, ale to by strategicky byla katastrofa. Tatka s mamkou by se právem naštváli na všechny svoje děti.

„Chápej to jako kompliment,“ doporučila Bára. „Sklípkani nejsou pro malý kluky. Oficiálně je ti teď nejmíň dvanáct, tak si to musíš taky zasloužit, ne?“

Konečně směl bráška odložit tužku. Ustlaná postel, ponožky sba-lené do klubíček po dvou, hledání špinavých triček, skládání čistých a oblékání pyžama na noc, ne že bude spát v tom, v čem téhož dne prolezl odpadní rouru. Byl toho klikatý seznam, protože Standa se neřídil žádnými pravidly, která by usnadňovala soužití.

Když se otřesený bráška odpotácel na záchod, Bára se rodičů zeptala, jestli se opravdu domnívají, že Standa něco z toho vezme vážně. Mamka řekla, že když splní požadavky z dvaceti procent, bude spokojená.

Bára namítla, jestli to nebude mít spíš opačný efekt, když Standa pozná, že mu flákání projde. Tatka se toho chytil, a jakmile se bráška přišoural zpátky, přátelsky mu řekl:

„Stando, tohle byl důležitý rozhovor a v budoucnu se k němu budeme vracet. Chtěl bys ho nějak nazvat, abychom vždycky hned věděli, o čem mluvíme?“

Standa přemýšlivě svažtil čelo a očividně si namáhal mozkové závity. Všichni u stolu trpělivě vyčkávali, co z něj vypadne.

„No?“ nevydržel to taťka.

„Něco bych... věděl,“ připustil váhavě Standa.

„Ven s tím!“ naléhal taťka.

„Například... situační komika?“ pronesl nejistě Standa. Rozhlédl se po všech obličejích, jestli to trefil.

Všichni strnuli a bylo ticho, jen sklípkanka Emilka zašustila v substrátu.

„Smím se smát?“ špitnul za hodnou chvíli Martin.

Co rodiče odpověděli, Bára neslyšela. Její mobil se totiž v ten moment rozburácel remixovou verzí „Mamma Mia“.

Marcela.